

[Udenrigsministeren]

Dette vil ikke få statsfinansielle konsekvenser. Statslåneene er rentefrie, og afdragene tilgår efter gældende praksis bistandsbevillingerne til genanvendelse ud over den i de årlige finanslove fastsatte beløbsramme. Det er selvsagt heller ikke tanken, at der med en sådan omlægning skal ydes hverken mere eller mindre finansiell bistand end hidtil – eller til andre formål end dem, vi i dag yder statslån til.

Fattigdomsorienteringen har gennem mange år været et fundamentalt princip i dansk bistandspolitik. Regeringen bekender sig fortsat klart til dette princip. Men den ekstreme fattigdom, som vi i sidste instans søger at afhjælpe med vor bistand, findes ikke kun i de allerfattigste udviklingslande. Den findes også i udviklingslande, som ligger over den danske statslånsgrænse.

Det er klart, at Danmark ikke kan gøre en indsats alle steder, hvor der er behov derfor. Det er også klart, at vi ud fra en effektivitetsbetragtning skal være forsigtige med at sprede vor bilaterale bistand på alt for mange lande. Men regeringen mener alligevel, at man inden for rammerne af det danske bistandsprogram i særlige tilfælde burde kunne gøre en indsats for særligt udsatte mennesker, uanset at disse lever i et land, som ligger over statslånsgrænsen, mennesker, som lever i områder – fattigdomslommer, om man vil – under vilkår og med fremtidsudsigter, som ikke adskiller sig fra dem, som gør sig gældende for de fattigste i de allerfattigste udviklingslande.

De private hjælpeorganisationer vil med deres særlige forudsætninger og allerede etablerede kontakter kunne gøre en værdifuld indsats i denne sammenhæng, hvis de får den fornødne økonomiske støtte dertil. Også dansk erhvervsliv vil kunne spille en meningsfuld rolle inden for sådanne rammer. Fattigdomslommer i f.eks. en række latin-amerikanske lande har behov for kunstvanding, elektricitet, biveje osv. på nøjagtig samme måde, som f.eks. landene syd for Sahara. Selv begrænsede bistandsmidler vil i sådanne områder kunne virke som katalysator for en betydelig udviklingsindsats, som led i blandede kreditter.

Regeringen ønsker ikke at foreslå en generel forhøjelse af statslånsgrænsen. Regeringen foreslår derimod, at der i beskedent omfang åbnes mulighed for at bistå i særlig til-

bagestående områder i udviklingslande, som ligger over den nuværende statslånsgrænse. Regeringen lægger i den forbindelse vægt på, at der er tale om deciderede fattigdomslommer i de pågældende lande.

Regeringen har ikke udarbejdet en positivliste over, hvilke udviklingslande der kunne komme på tale i forbindelse med en sådan fattigdomslomme-bistand. En afgrænsning er imidlertid hensigtsmæssig, og regeringen forestiller sig, at lande med et indkomstniveau på op til \$ 2.500 BNP pr. indbygger skulle kunne komme ind under den ny ordning. Det er i øvrigt en grænse, vi allerede opererer med i dansk bistand, idet det er den grænse, som er gældende for ydelse af stipendiebistand og multi-bi-bistand i en regional sammenhæng.

Hvad angår de konkrete bistandstiltag, forestiller regeringen sig, at bistanden til fattigdomslommer i sådanne lande kan ydes dels gennem private danske organisationer, dels som statslån i forbindelse med blandede kreditter. Hertil kommer naturligvis den adgang, der allerede i dag er til at yde humanitær bistand, multi-bi-bistand samt stipendiebistand til sådanne lande.

Regeringen har gennem de seneste år bedt om at styrke samarbejdet på bistandsområdet med de private danske hjælpeorganisationer. Denne linje ønsker regeringen at videreføre. De private organisationer spiller en vigtig rolle i det udførende arbejde. De er desuden af afgørende betydning for den hjemlige debat og dermed for fastholdelsen af en bred folkelig opslutning om ulandsbistanden.

Igennem de seneste måneder har der været en dialog med de private organisationer om tilrettelæggelsen af det fremtidige samarbejde. Der er herunder fremkommet mange værdifulde synspunkter, som – sammen med kommentarer fra Styrelsen for Internationalt Udviklingssamarbejde – vil indgå i den endelige formulering af de nye retningslinjer for samarbejdet.

Hvad angår de store organisationer, som råder over egne midler af betydeligt omfang, vil det være naturligt, om der som hovedregel præsteres en vis egenfinansiering som andel af ethvert offentligt støttet projekt. En sådan medvirken vil formentlig også kunne øge interessen blandt organisationernes bidragsydere for det konkrete projektsamarbejde.